

[Steffensen]

så den, som er lagt op i ministerens redegørelse, som vi havde til behandling for en fjorten dages tids siden, og som nu er i udvalg, hvorfor vi må mene, at den måde, ministeren har lagt det frem på, er den, vi gerne vil støtte, og så må elementerne i dette forslag jo indgå i den forhandling. Men vi må afvise forslaget, som det ligger her.

Holger K. Nielsen (SF):

Jeg er i den ulykkelige situation, at jeg vel næppe kan takke for nogen velvillig modtagelse af vort forslag, selv om jeg bemærkede, at næsten alle ordførere mente, at problemet var stort, og at der bør gøres noget ved det. Det synes jeg da er udmærket, men det kneb unægtelig lidt med nogle bud på, hvordan det kan løses. Jeg har endnu ikke set overbevisende forslag om, hvordan praktikpladsproblemet kan løses. Vi har haft forskellige ordninger, der har kørt i flere år. Det har ikke hjulpet. Sidste sommer gik vi med på en lov om praktikpladser. Vi har for så vidt ingen dårlig samvittighed over det, sådan som hr. Tinning antydede, men vi gjorde det under den klare forudsætning, at vor støtte kun var en støtte, i det omfang loven faktisk har virket.

Vi har tidligere presset regeringen for at få nogle oplysninger om, hvordan situationen er, og sådan som vi overhovedet kan vurdere det, er situationen lige så alvorlig, som den var for et år siden. Det er baggrunden for, at vi har genfremsat dette forslag. Det ligger i helt klar og logisk forlængelse af den holdning, vi indtog vedrørende martspakken, hvor vi var skeptiske, men alligevel gav den en chance. Vor skepsis har vist sig berettiget, og der er derfor grundlag for mere forpligtende ordninger, end tilfældet var i marts-pakkeloven.

Fra undervisningsministeren hørte jeg to hovedargumenter imod beslutningsforslaget. Det første var, at det kun omhandler EFG-lærlinge. Nu mener vi faktisk, at det er dér, problemet er mest akut, og jeg mener også, det ligger i de oplysninger, vi tidligere har fået fra regeringen, at praktikpladssituationen er den alvorligste, men jeg skal da ikke skjule, at det også har noget at gøre med, at vi mener, at EFG-systemet er det bedste system. Det er vores almindelige politiske opfattelse, at vi skal over til et enstrengt lærlingssystem.

Ministerens andet argument var, at der er tale om tvungne ordninger, og det hørte vi også fra andre ordførere. Som det tidligere er sagt, synes jeg, det er bemærkelsesværdigt, at visse partier i dette tilfælde taler så meget imod tvang, når samme partier i andre sammenhænge fører en politik, der ikke er andet end tvangsforanstaltninger.

Jeg er da enig i, at det kan give problemer. Det er ikke behageligt at få lærlinge ud på en virksomhed, hvor virksomhedsejeren ikke ønsker det. Jeg indrømmer da, at det kan give problemer, men jeg kan ikke forestille mig, at praktikpladsproblemet kan løses, uden at det giver problemer af den ene eller den anden art, og vores principielle holdning er, at dette problem *skal* løses, fordi så mange står uden praktikplads, og fordi vi i øjeblikket er ved at kaste mange tusinde unge ud i en situation, hvor alternativet i sidste ende bliver, at de må gå på bistandssystemet resten af livet. Praktikpladsproblemet *skal* løses. Derfor er man i sidste ende nødt til at forestille sig tvangsordninger. Jeg ville da foretrække, at det kunne løses af sig selv. Jeg foretrækker til enhver tid frivillige ordninger. Men det har jo vist sig ikke at kunne fungere, og derfor skal vi i sidste ende have et sikkerhedsnet, som hedder et kvotasystem.

Men vores forslag er jo ikke kun et kvotasystem. Vi foreslår også en solidarisk arbejdsgiverfinansiering. Jeg mærkede mig hr. Nørgaard Sørensens udtalelser om de store bidrag, dette vil medføre for arbejdsgiverne. Jeg synes nok, det er interessant, at den socialdemokratiske ordfører nu har så store bekymringer for arbejdsgivernes økonomi. Jeg kan huske, da vi drøftede martspakke, da stillede vi op, hvad det ville koste, hvis arbejdsgiverne alene skulle finansiere den ordning, der da blev foreslået. Det var jo latterligt små beløb, der var tale om, beløb, som ikke ville betyde ret meget for en virksomhed. Men dertil kommer, at betragtningen er forkert. Dette er en solidarisk arbejdsgiverfinansiering. De arbejdsgivere, der tager lærlinge ind, sparer penge på praktikløn, og de arbejdsgivere, der tager flere lærlinge ind, end det pålægges dem, får bidrag, de tjener på ordningen. Det er korrekt, at de arbejdsgivere, der tager færre lærlinge ind, end gennemsnittet tilsiger, taber på ordningen, for dem bliver det en nettoudgift, men for arbejdsgivere, der tager flere lærlinge ind, end